

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

SUVI
HAVENI JÄRVE
ÄÄRES

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Summer at Lake Haven
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Liina Biene
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10431023
ISBN 978-9949-87-142-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Minu imetoredatele lugejatele,
kes on kõigi Haven Pointi lugude kirjutamise
tõeliseks naudinguks muutnud.
Täna teid!*

Esimene peatükk

TEMA KAI PEAL mängis kaks võõrast last.

Samantha Fremont kortsutas murelikult kulmu ja vaatas aknast välja majas, kus oli elanud kõik oma kakskümmend kaheksa eluaastat Haveni järve kaldal Idaho osariigi väikeses maalilises Haven Pointi linnas.

Ta ei tundnud neid lapsi. Kes nad on ja mida nad tema krundil teevad? Oma kohalt nägi ta, et loata tema valdustes viibivad lapsed on umbes kaheksa-aastane tüdruk ja paar aastat noorem poiss. Neil olid seljas suveriided ja Sam sai isegi nii kaugelt aru, et need on kallid, võib-olla isegi disainerirõivad. Tüdrukul oli hele virsikukarva kleit, mis oli kaunistatud valgete lilledega, ning poisil liivakarva püksid ja sinine triibuline pluus.

Sam vaatas vee poole ja siis uuesti kaid. Lapsed olid ikka seal. Seega polnud tegemist viirastusega, mille põhjustas töörabamine ja liiga palju aega õmblusmasina taga küürutamine või moeajakirjade lugemine.

Arvatavasti üürisid nad naabermaja ega teadnud, et kuumeet-rine kai Haveni järvel kuulub Sami, mitte nende maja juurde.

Tema ema oleks saanud rabanduse. Linda oli vihanud seda, et naabermajast tehti üürimiseks mõeldud puhkemaja, kui eelmine

omanik, sõbralik vanem naine suri. Ta oli kõigile kurtnud lärmi, võõraste inimeste üle, kes alatasa edasi-tagasi sebisid, austuse puudumise üle, mida lühiajalised üürnikud tema arvates naabruskonna suhtes üles ei näidanud.

Kui Linda oleks näinud neid kahte last täiskasvanuta kai peal, oleks ta sinna marssinud, neil mõlemal käest kinni haaranud ja nendega koos laste vanemaid otsima läinud. Kui ta nad leidnud oleks, oleks ta pool tundi nendega praganud, seletades, kui tähtis on õpetada lastele teiste vara austamist ja millised on ohud, kui lapsed ilma täiskasvanute järelevalveta suure veekogu ääres mängivad.

Aga tema ema polnud enam.

Rinnus pitsitav kerge valutorge oli nüüdseks Samile sama tuttav kui lemmikkäärnid. Ehkki ema oli armastanud toriseda, ei tundunud see maja temata endine. Linda Fremont oli surnud viis kuud tagasi infarkti tagajärjel une pealt. Viis kuud tema terava keele, pessimismi ja viletsuse kuulutamiseta.

Sam poleks seda võimalikuks pidanud, aga ta tundis emast endiselt puudust.

Betsey niuksus ja Sam vaatas suure aediku poole, kus kolm kutsikat roomasid külili lebava jorkširi terjeri ja shih tzu segu koera peal.

Ema oleks koera pärast ka rabanduse saanud. Hoolimata aruandmisest, meelitustest ja ka mõnest jonnihooost polnud Sam koera saanud. Või üldse mingisugust lemmiklooma. Linda ei andnud alla.

Ema väitis, et koertega on liiga palju vaeva ja kassid on liiga salakavalad. Ja Samile ei meeldinud roomajad ja närilised, nii et lapsena teeskles ta, et tema mänguloomad on päris või et sõbrannade koerad on tema omad.

Mitu kuud pärast ema surma oli ta ikka olnud segaduses ja leinas selles kummalises irratsionaalses kohas, kus maailm ei ole päris paika loksunud, kui läks pärast tööd poodi külmutatud toitu ostma. Poe ees oli ta näinud noort paari, kes tundusid olevat suusatajad, ja kel oli käes silt, et neil on koer müüa.

„Betsey on väga armas,“ ütles naine, kes oli vaevu teismeeast väljas. „Me armastame teda ja väga valus on temast ilma jääda, aga suusahooaeg sai läbi, meil on uued töökohad Hawaiil ja koera sinna viia on igavene nuhtlus.“

„Lisaks pole me tegelikult loomainimesed,“ lisis noormees vabandaval häälel, pilk rastapatside varjus kurblik.

Sam oli võidelnud tõsise sooviga öelda talle, et neist said loomainimesed sel hetkel, kui nad endale koera võtsid.

Aga enne, kui ta jõudis ema kombel hurjutama hakata, oli Sam vaadanud nunnut väikest karvast nägu, suuri pruune silmi ja kõrvu ning tundnud südame piirkonnas teravat torget.

Sa võiksid ta endale võtta, oli võrgutav hääel sosistanud. Mis sind takistab?

Emal oli surnud. Ta elas üksi. Ta oli täiskasvanu ja pidas riidepoodi. Ta võib ju nüüd koera võtta. Miks mitte?

„Betsey oskab välja küsida ja ta haugub harva,“ oli naine peale käinud, haistes võimalust. „Me anname lisaks tema puuri, mänguasjad, lemmikmaiused ja suure nõutäie toitu. Küsime selle eest vaid kaks sada dollarit, et saaksime kütust osta.“

Sam oli olnud täielik tohman. Meenutades sai ta ise ka aru, kui rumal ta oli olnud. Ta võiks lasta endale tätoveerida laubale sõna „pehmo“. Esiteks, kuidas aitab kütuseraha nad Hawaiile? Teiseks, nad olid liiga innukalt koerast vabaneda soovinud, eriti juhul, kui loom oli nii täiuslik, nagu nad väitsid. Sami oli pimestanud tema enda lapsepõlvesoov lemmikut saada ja ta polnud hetkekski mõelnud sellele, miks nad seda koera toidupoe ees müütavad.

Ta polnud kindel, kas teda ahvatles nende jutt, erakordselt nunnu koer või hirm õhtuti tühja majja naasta. Igatahes oli ta andnud neile oma viimased dollarid, võtnud väikese koera ja tema asjad ning läinud ülimalt joovastunult koju.

Samantha ei pidanud eriti pingutama, kujutamaks ette, kuidas ema oleks järgmisel päeval parastades silmi pööritanud, kui ta koe- raga oma sõbranna, loomaarst doktor Dani Moralese juurde läks, et

lasta loomake läbi vaadata ja saada teada, et väike koer pole mitte lihtsalt paksuke, vaid ootab kutsikaid.

See oli poolteist kuud tagasi. Nüüd oli Samil suurejoonelise kujutluspildi asemel, kuidas sõbralik vaikne sülekoer tema jalgade juures istub, kuni tema õmbleb, üks väsinud ja stressis emane koer ning kolm väga aktiivset ja nõudlikku kuuvanust kutsikat.

Sam ohkas, keskendudes kutsikate asemel lastele oma kai peal. Kus nende vanemad on? Ta ei näinud ühtegi täiskasvanut.

Ta vaatas ringi, kui kuulis järsku plärtsatust ja karjatust. Kui ta pilgu uuesti kaile pööras, nägi ta poissi vees ja tüdrukut, ilmselt öde, kõhuli kai peal, üritamas venda meeleheitlikult välja tõmmata.

Vesi polnud sügav, veidi üle meetri, aga see oleks ikkagi väike-sele poisile üle pea. Sam tõmbas talveaia ukse lahti ja jooksis kai poole. Kui ta sinna jõudis, vaatas tüdruk teda õuduse ja kergendus-tundega.

„Mu vend kukkus vette,“ hüüatas ta briti aktsendiga. „Palun. Kas te saate teda aidata? Ärge laske tal ära uppuda!“

Sam lükkas juba jalanõusid jalast ja tõmbas lohvakat dressipluusi seljast. Tal olid jalas retuusid ja seljas trennipluus, tema lemmikud õmblemisriided.

Poiss polnud veel pinnale kerkinud, taipas ta paanikasse sattudes. Kus tema paganama vanemad on?

Ta ei tahtnud vette minna. Ta vältis vette minemist iga hinna eest. Ta *oskas* ujuda, aga see ei meeldinud talle. See vastumeelsus oli tekkinud siis, kui ta oleks ise nelja-viieaastasena äärepealt sama kai ääres uppunud, üritades minna järele isale, kes astus kalapaati ega olnud märganud, et Sam talle majast järele tuli.

Tume vesi oli pea kohal kokku löönud, ta ahmis vaistlikult õhku, külm hirm. See oli ilmselt tema kõige esimene mälestus.

Sam oli sellest suures osas üle saanud. Ta elas ju siiski järve ääres ja enamasti see meeldis talle. Vahel harva tuletasid vanad foobiad end siiski meelde.

Praegu polnud sel mingit tähtsust. Laps vajab teda.

Laskmata endal rohkem selle peale mõelda, hüppas ta kai pealt alla kohas, kus oli enda arvates näinud poissi vette kukkumas.

Ehkki oli juuni algus, oli vesi jääkülma, kuna järv sai lisa Haven Pointi ümbritsevatest mägedest. Sami arvates pidanuks Haveni järve ujumine olema seadusega augustikuuni keelatud. Selleks ajaks oli suvepäike vähemalt madalamates kohtades vett veidi soojendada suutnud.

Ta eiras külma, üritades keskenduda lapse leidmisele. Poiss kerkis viimaks meetri kaugusel pinnale, rapsides meeletuna kätega ja ahmis õhku.

Sam tõukas end mudasest põhjast sinnapoole ja haaras temast kinni.

„Rahune maha. Kõik on korras. Ma hoian sinust kinni. Viime su kaldale.“

„Külm. N-n-nii külm.“

Ka poisil oli briti aktsent, mida oli plagisevatest hammastest hoolimata kuulda.

„Tean. Kohe saad sooja. Muide, mina olen Sam, Samantha.“

„T-Thomas.“

Ehkki madal põhi oli mudane, nii et jalgadel polnud just head pidepunkti, õnnestus Samil paljaste jalgadega leida kivi, selle peale seista ja poiss kai peale vinnata, kus õde teda ootas. Hetk hiljem vinnas ta ka ennast puidust kaile, värisedes juunikuise päikese käes, adrenaliin kehas möllamas.

„Niimoodi. Elus ja terve. Näed?“

„Aitäh, *ma'am**.“ Tüdruk hääldas seda sõna nagu „ema“. Sam mässis oma dressipluusi poisi ümber.

„Võtke heaks,“ vastas ta.

„Thomas võib olla tüütu, aga ma tunneksin temast puudust. Meie isa, vanaema ja vanaisa ka.“

* *Ma'am*, madam – ingl proua, viisakusväljend naiste poole pöördudes. Tüdruk hääldas sõna nagu „mum“, ingl ema. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

Sam pani tähele, et tüdruk ei maininud ema. Milles asi? Kas neil on ema? Kahtlane. Enne kui ta küsida jõudis, jooksis naabermaajast laste poole keegi mees.

Seksikas mees.

Tal olid rabavalt sinised silmad ja tumedad juuksed, mis olid korratud, nagu oleks ta neid äsja käega sasinud. Seljas oli mehel sinine triiksärk, mille varrukad olid üles keeratud, üks kraenööp lahti. Sami tabas meeletu, täiesti arusaamatu soov mehe juukseid siluda ja nööp kinni panna.

Ta kõhis natuke, öeldes endale, et kurku pitsitab ootamatult hili-
nenud reaktsioon külmale veele.

Mees vaatas ringi. „Thomas. Kas sa kukkusid vette?“

„Jah. Ja see kena daam aitas mu välja,“ vastas poiss hammaste plagisedes.

Tema isa ei vaadanud Sami poolegi. „Mida te üldse siin teete? Pidite ju oma tubades asju lahti pakkima.“

„Me saime valmis ja otsustasime uudistama minna,“ vastas tüdruk vabandavalt. „Sa rääkisid mobiiliga, nii et me ei tahtnud sind segada, ja proua Gilbert puhkas. Ja siis vaatas Thomas vees kalu. Arvasime, et see võib olla üks su lõhe. Ta kummardus liiga kaugele ja kaotas tasakaalu. Siis oli ta juba järves. Ta ei tulnud pinnale ja see väga lahke naine tuli ja aitas ta välja.“

Mees pöördus viimaks Sami poole ja viimane oli järsku vägagi teadlik, et tal on jalas märjad retuusid ja seljas õhuke topp. Ta tundis end haavatava, paljana, nagu oleks ainult bikiinides linnas oma lemmikrestorani Serrano'sesse astunud.

„Kas see oli nii?“

Sam ei saanud aru, mida mees mõtleb. Ta kehitas kergelt õlgu. „Ma vaatasin aknast välja ja nägin teda vette kukkumas.“

„Ma ei tea, mida öelda, preili...“

„Fremont. Samantha Fremont. Ma elan... seal.“

Sam viitas oma maja poole, tundes end tobedana ja hingetuna. Oh issand halasta. See oli naeruväärne. Mis siis, et sel mehel olid

säravsinised silmad ja korratu olek, mis olid vastupandamatud. Ta ei vajanud praegu oma ellu meest. Mitte mingisugust meest, eriti veel kena välimuse, aktsendi ja kahe armsa lapsega meest.

„Tere. Mina olen Ian Summerhill ja need metslased on minu järeltulijad Amelia ja Thomas.“